

Arrest

nr. 79 815 van 20 april 2012
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 14 februari 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 januari 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VINOIS, die loco advocaat M. MERRIE verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België binnenkwam op 10 augustus 2011, verklaart er zich op 11 augustus 2011 vluchteling.

1.2. De commissaris-generaal weigert aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus bij beslissing van 13 januari 2012, verstuurd op 13 januari 2012.

1.3. De bestreden beslissing geeft de feiten als volgt weer:

"Volgens uw verklaring bent u een Pakistaan afkomstig uit Karachi. In 2002 of 2003 leerde u uw huidige vrouw kennen op school. Na een tijdje begonnen jullie een relatie maar jullie moesten de relatie stiekem houden omdat de ouders van uw vrouw u te min vonden voor haar. Uw ouders waren wel op de hoogte van jullie relatie. Eerst, in 2004, werd uw vrouw naar een school gestuurd voor enkel meisjes. Later kreeg uw vrouw onderwijs van thuis uit. Deze maatregelen werden genomen zodat jullie elkaar niet meer konden ontmoeten. In die periode zagen jullie elkaar minder, maar omdat uw vrouw ook een cursus schoonheidsspecialiste volgde buitenhuis kregen jullie af en toe de kans om elkaar te zien. Later

besloten jullie stiekem te trouwen. Jullie trokken naar de rechtbank en huwden in het bijzijn van een priester en een advocaat. Enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan wou de vader van uw vrouw haar uithuwelijken aan de zoon van een vriend. Toen heeft uw vrouw toegegeven dat jullie al getrouwd waren. Uw vrouw werd nadien geslagen en opgesloten bij haar thuis. Haar vader stuurde zijn zoon en andere personen achter u aan, maar de zus van uw vrouw verwittigde u op tijd. U vluchtte naar het huis van een vriend in Garden te Karachi. In die periode werd uw familie lastig gevallen door de familie van uw vrouw. U durfde geen klacht in te dienen tegen de familie van uw vrouw omdat de vader van uw vrouw lid was van de PPP (Pakistan Peoples Party). U regelde ondertussen uw vertrek uit Pakistan en stond via de zus van uw vrouw in contact met uw vrouw. Via haar zus kon u uw vrouw tot bij het huis van uw vriend krijgen in Garden. Daar verbleven jullie nog één nacht en daarna verlieten jullie Karachi. Op 21 juli 2011 verlieten jullie Pakistan. Via Iran en Turkije kwam u op 10 augustus 2011 aan in België. Op 11 augustus 2011 vroeg u asiel aan. Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart en de identiteitskaart van uw vrouw, een verklaring van uw vader, twee certificaten van de opleiding voor schoonheidsspecialiste en een huwelijksakte."

Verzoeker betwist dit feitenrelaas niet.

1.4. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij een gegronde vrees heeft voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. De beslissing berust op volgende gronden:

"Zo beweerde u dat u problemen heeft met de familie van uw echtgenote omdat u zonder hun toestemming bent gehuwd. In uw geval moet worden vastgesteld dat u nooit een poging heeft ondernomen om een redelijke bescherming te verkrijgen bij de Pakistaanse autoriteiten tegen uw belagers. U verklaart dat u dit niet deed in overleg met uw vader. Uw vader zei u dat het weinig zin had omdat de partij van de vader van uw vrouw, de PPP (Pakistan Peoples Party), aan de macht is. Deze verklaring is gebaseerd op een vermoeden, want u hebt nooit geprobeerd om klacht in te dienen. Bovendien woonde u in Karachi, een stad waar de macht van de PPP niet zo groot is en waar MQM (Muttahida Quami Movement) aan de macht is (blauwe map, punt 1). Wanneer u hiermee geconfronteerd wordt verklaart u zelf dat u misschien wel bescherming zou gekregen hebben indien u erom gevraagd had, maar dat dit niet al uw problemen zou oplossen (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). De verklaring van uw vader die u voorlegt als bewijsstuk toont aan dat u bescherming had kunnen krijgen (groene map, punt 2). U verklaart dat dit document een verklaring is waarin uw vader verklaart bij de rechtbank dat hij niet weet waar u bent en dat de vader van uw vrouw uw familie met rust laat dankzij deze verklaring (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Het document is een politierapport dat werd opgesteld in Roznamcha-e-Aam Police Station te Karachi. In dit document vraagt uw vader bescherming tegen de familie van uw vrouw. De politie neemt akte van deze verklaring en stelt dat de politie actie zal ondernemen op basis van deze verklaring. U verklaart zelf dat de familie van uw vrouw uw familie niet meer lastig valt volgens uw vader sinds hij die verklaring aflegde bij de politie (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In het begin van het interview verklaarde u al dat het goed gaat met uw familie (zie gehoorverslag CGVS, p. 2). Dit wijst erop dat de verklaring bij de politie de bescherming gebracht heeft waarnaar uw familie op zoek was. Het feit dat uw familie dankzij deze verklaring niet meer lastig gevallen wordt ondermijnt uw vrees en uw verklaring dat u geen bescherming kan krijgen in Pakistan. Verder is er geen enkele aanwijzing waarom u nergens anders in Pakistan zou kunnen samenwonen met uw vrouw. U antwoordt dat dit onmogelijk is omdat men u elders in Pakistan steeds zou vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 10). Dit is tegenstrijdig met een eerdere verklaring. Wanneer u gevraagd wordt of u ooit effectief bedreigd bent geweest door de familie van uw vrouw antwoordt u dat men u nooit heeft kunnen vinden (zie gehoorverslag CGVS, p. 8). In die periode verbleef u in Garden, een andere wijk in Karachi. Het is bevreemdend dat u verklaart dat de familie van uw vrouw jullie overal in Pakistan zou vinden terwijl men u niet eens kon vinden wanneer u drie maanden elders in dezelfde stad verbleef. Het CGVS (Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen) hecht geen geloof aan deze verklaring. Uit wat voorafgaat kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Pakistan het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Evenmin kan op basis van uw verklaringen worden gesteld dat er in uw geval een reëel risico op ernstig schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, zou bestaan. De overige documenten die u voorlegt zijn niet van die aard dat ze de beslissing in positieve zin kunnen ombuigen. De twee identiteitskaarten bewijzen de identiteit van u en uw vrouw, maar deze worden niet in vraag gesteld. Dit geldt ook voor de schoolcarrière van uw vrouw en voor jullie huwelijk."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing de materiële motiveringsplicht en de algemene beginselen van behoorlijk bestuur schendt, meer bepaald het gebruik van juridisch onjuiste argumenten, onjuist motiveren en onjuiste interpretatie.

Verzoeker stelt dat het CGVS geen rekening houdt met de reële politieke situatie in Pakistan, de verklaringen van verzoeker grondig verkeerd leest en interpreteert en gevolgtrekkingen uit verzoekers verklaringen haalt die er helemaal niet te lezen zijn. Verzoeker stelt dat zijn vrees om een beroep te doen op de eigen autoriteiten geenszins gebaseerd is op een vermoeden; het betreft een werkelijkheid waarvan iedereen die min of meer op de hoogte is van de toestand in Pakistan weet heeft. Verzoeker stelt dat er in Pakistan een grote verwevenheid bestaat tussen verschillende machten binnen de overheid. Indien verzoeker een beroep zou hebben gedaan op de overheid dan zouden deze hem niet geholpen hebben vanwege het lidmaatschap van verzoekers schoonvader bij de PPP. Integendeel, de politie zou verzoekers schoonfamilie juist geholpen hebben om verzoeker te vinden. Verzoeker stelt dat alle politieke partijen in Pakistan met elkaar verweven zijn. Indien verzoeker bescherming had gezocht bij de MQM dan was deze informatie vroeg of laat gelekt aan de PPP. Rekening houdend met het feit dat de leden van MQM zichzelf nog niet kunnen beschermen tegen de PPP, vraagt verzoeker zich af hoe hij dan bescherming zou kunnen krijgen. Verzoeker stelt dat Pakistan geen democratie noch een rechtstaat is, maar een land dat door en door corrupt is, waar je als burger niet naar de politie kan stappen.

Voorts stelt verzoeker dat zijn vader niet met rust werd gelaten omdat hij bescherming genoot tegen zijn belagers, maar wel omdat hij bij de politie een verklaring had afgelegd waarin hij openlijk de kant van verzoekers belagers koos. Verzoekers vader verklaarde zelf dat hij vindt dat zijn zoon en schoondochter mogen gedood worden wanneer ze worden gevonden en stelde dat hij informatie over de verblijfplaats van zijn zoon onmiddellijk zou doorgeven aan verzoekers belagers. Verzoeker stelt dat de commissaris-generaal de inhoud van de voorgelegde verklaring fout heeft gelezen. Verzoeker stelt tot slot dat hij zich niet elders in Pakistan kan vestigen en wijst er hierbij op dat hij in Garden ondergedoken leefde bij zijn vriend. Dit waren echter geen omstandigheden die hij voor de rest van zijn leven kon volhouden, laat staan dat hij daar kon blijven met zijn echtgenote.

2.2. De Raad stelt vooreerst vast dat verzoeker op geen enkele wijze aantoont dat essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen of dat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld in de zin van artikel 39/2, §2, 2° van de vreemdelingenwet. Bijgevolg is er geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

De Raad is verder van mening dat verzoeker niet kan worden erkend als vluchteling en dat hij niet in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

De Raad stelt immers vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in Pakistan niet op bescherming van de overheid kan rekenen. Verzoeker heeft nooit een poging gedaan om bescherming te verkrijgen. Bovendien verklaarde verzoeker zelf dat hij misschien wel bescherming zou hebben gekregen als hij erom zou hebben gevraagd (gehoorverslag, 10). Uit het administratief dossier blijkt bovendien dat in de stad Karachi waar verzoeker woont niet de PPP maar MQM al sinds 2002 aan de macht is. Verzoeker antwoordt daarop dat alle politieke partijen in Pakistan met elkaar verweven zijn, dat de leden van MQM zichzelf nog niet kunnen beschermen tegen de PPP en dat Pakistan een land is dat door en door corrupt is, waar je als burger niet naar de politie kan stappen. De Raad stelt vast dat verzoeker deze beweringen echter niet aantoont. Verder blijkt uit één van de documenten die verzoeker voorlegde dat de politie wel degelijk bereid was om actie te ondernemen. Verzoeker stelt over dit document dat zijn vader openlijk de kant van verzoekers belagers koos en dat hij verklaarde dat hij vindt dat zijn zoon en schoondochter mogen gedood worden wanneer ze worden gevonden en dat hij informatie over de verblijfplaats van zijn zoon onmiddellijk zou doorgeven aan verzoeker belagers. Deze beweringen komen echter niet overeen met de inhoud van het document. Uit de vertaling van dit document (toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt immers dat het om een politierapport gaat waarin verzoekers vader bescherming vraagt tegen de familie van verzoekers schoonfamilie. Deze verklaring werd door de politie geregistreerd én in deze verklaring stelt de politie voorts uitdrukkelijk dat actie zal worden ondernomen op basis van deze verklaring. Bovendien verklaarde verzoeker zelf expliciet dat zijn familie niet meer wordt lastiggevallen door de familie van zijn echtgenote (gehoorverslag, 8). Verzoekers stelling dat de commissaris-generaal het document fout zou hebben gelezen kan aldus niet worden

bijgetreden. Hiermee rekening houdend kon de commissaris-generaal dan ook terecht besluiten dat verzoekers vader wél degelijk terecht kon bij de Pakistaanse politie om bescherming te krijgen. Deze vaststelling ondermijnt bovendien verzoekers bewering dat burgers in Pakistan zich niet tot de politie kunnen wenden om bescherming te krijgen.

Tenslotte voorziet artikel 48/5, §3 van de vreemdelingenwet dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade en indien van verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. *In casu* werd door de bestreden beslissing vastgesteld dat verzoeker niet aannemelijk kan maken waarom hij, om aan de bedreigingen en geweldplegingen te ontkomen, zijn leven niet in een ander deel van Pakistan zou kunnen verderzetten. Dat verzoeker thans opwerpt dat hij ondergedoken leefde in één kamer en nooit buiten mocht in het openbaar, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt waarom hij zich niet in één van de miljoenensteden die Pakistan telt, zou kunnen vestigen om aan de eventuele problemen met zijn schoonfamilie te ontkomen.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig april tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

A. VAN ISACKER